

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 528/2014

z dnia 12 marca 2014 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących ryzyka związanego z opcjami innego niż ryzyko delta w ramach standardowego podejścia do ryzyka rynkowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 329 ust. 3 akapit trzeci, art. 352 ust. 6 akapit trzeci i art. 358 ust. 4 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W świetle zawartego w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 upoważnienia do opracowania zakresu metod w celu uwzględniania w wymogach instytucji w zakresie funduszy własnych pozostałych rodzajów ryzyka — innych niż ryzyko delta, „w sposób proporcjonalny do skali i złożoności działań instytucji w obszarze opcji i warrantów”, należy opracować podejścia o różnym poziomie złożoności i wrażliwości na ryzyko, które mogą być odpowiednie dla różnych rodzajów instytucji. Należy zatem przewidzieć następujące trzy rodzaje podejścia, o rosnącym stopniu złożoności, w celu pomiaru ryzyka opcji i warrantów innego niż ryzyko delta: (i) metodę uproszczoną; (ii) metodę delta plus; oraz (iii) metodę opierającą się na scenariuszu. Te oparte na trzech metodach ramy w dużej mierze wdrażają ramy Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego (BCBS) dotyczące ryzyka innego niż ryzyko delta, z niezbędnymi zmianami uwzględniającymi rozporządzenie (UE) nr 575/2013. Dodatkową korzyścią w przypadku tego rozwiązania jest zapewnienie spójności między przepisami unijnymi, a uzgodnionymi na arenie międzynarodowej minimalnymi normami.
- (2) Biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia instytucjom stosującym podejście delta plus możliwości traktowania opcji cechujących się brakiem ciągłości w sposób w większym stopniu uwzględniający kwestię ich wrażliwości na ryzyko, instytucje powinny mieć możliwość łączenia przedstawionych metod pomiaru ryzyka związanego z opcjami i warrantami po spełnieniu określonych warunków nie tylko w ramach grup, ale również w ramach odrębnych podmiotów prawnych. Aby uniknąć możliwości wybiórczego stosowania poszczególnych metod przez instytucje w celu ograniczenia do minimum wymogów w zakresie funduszy własnych mających do nich zastosowanie, łączenie różnych metod na zasadzie indywidualnej powinno być jednak dopuszczalne wyłącznie pod warunkiem, że dane instytucje określą zakres stosowania każdej metody zanim zaczną z niej korzystać, aby zapewnić jej spójne stosowanie w długim okresie.
- (3) Ryzyko związane z opcjami i warrantami inne niż ryzyko delta może obejmować, ale nie ogranicza się do, ryzyka wynikającego ze zmian współczynnika gamma danego instrumentu, określanego jako „ryzyko gamma” lub „ryzyko wypukłości”, opisanego w art. 4 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, ryzyka wynikającego ze zmian jego współczynnika vega, określanego jako „ryzyko vega” lub „ryzyko zmienności”, opisanego w art. 4 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, ryzyka wynikającego ze zmian stóp procentowych, określanego jako „ryzyko stopy procentowej” lub „ryzyko rho”, przypadków nieliniowego charakteru, które nie mogą być ujęte w ramach ryzyka gamma, oraz ryzyka założonych korelacji między opcjami lub warrantami koszykowymi. Spośród wymienionych rodzajów ryzyka jedynie ryzyko gamma i vega jest dostatecznie istotne, aby uzasadnić zastosowanie wymogów w zakresie funduszy własnych, nawet w odniesieniu do instytucji o bardziej złożonej strukturze, dlatego też tylko te rodzaje ryzyka powinny zostać uwzględnione w obliczeniach wymogów w zakresie funduszy własnych. Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 zobowiązuje instytucje do uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwych organów na stosowanie modelu wewnętrznego do obliczania współczynnika delta. Stosowanie metod dotyczących ryzyka związanego z opcjami innego niż ryzyko delta ma być monitorowane i oceniane w ramach przeglądu nadzorczego i procedury oceny instytucji przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽²⁾. Ponadto większa złożoność metody opierającej się na scenariuszu wymaga ściślejszego monitorowania przez właściwe organy, a w związku z tym jej stosowanie przez instytucje powinno podlegać określonym warunkom stosowania, zarówno przed jej pierwszym zastosowaniem, jak i na bieżąco.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- (4) Z uwagi na fakt, że przepisy art. 330 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 dotyczącego postępowania ze swapami stałych stóp procentowych przechodzących w zmienne stopy procentowe stosuje się wyłącznie „do celów związanych z ryzykiem stopy procentowej”, przepisy te nie powinny być brane pod uwagę w przypadku niektórych instrumentów finansowych, takich jak opcje swapowe.
- (5) Przepisy zawarte w niniejszym rozporządzeniu są ze sobą ściśle powiązane, ponieważ dotyczą pomiaru ryzyka opcji i warrantów związanego z różnymi instrumentami bazowymi innego niż ryzyko delta. Aby zapewnić spójność między tymi przepisami, które powinny wejść w życie w tym samym czasie, oraz aby ułatwić całościowy wgląd w te przepisy i łatwy dostęp do nich osobom podlegającym tym obowiązkom, wskazane jest włączenie do jednego rozporządzenia wszystkich wymaganych na mocy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 regulacyjnych standardów technicznych dotyczących tej kwestii.
- (6) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedstawiony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.
- (7) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego przeprowadził otwarte konsultacje społeczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, które stanowią podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zwrócił się o wydanie opinii do Bankowej Grupy Interesariuszy ustanowionej zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ustalenie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z opcjami i warrantami innego niż ryzyko delta

1. Instytucje obliczają swoje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego związanego z opcjami i warrantami innego niż ryzyko delta zgodnie z art. 329 ust. 3, art. 352 ust. 6 i art. 358 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stosując jedną z następujących metod:
 - a) metodę uproszczoną opisaną w art. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia;
 - b) metodę delta plus opisaną w art. 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia;
 - c) metodę opierającą się na scenariuszu opisaną w art. 7, 8 i 9 niniejszego rozporządzenia.
2. Obliczając wymogi w zakresie funduszy własnych na zasadzie skonsolidowanej instytucje mogą łączyć stosowanie różnych metod. Na zasadzie indywidualnej instytucje mogą łączyć jedynie metodę opierającą się na scenariuszu i metodę delta plus, o ile warunki określone w art. 4–9 zostały spełnione.
3. Do celów dokonywania obliczeń, o których mowa w ust. 1, instytucje podejmują następujące działania:
 - a) rozkładają koszyki opcji i warrantów na ich elementy bazowe;
 - b) rozkładają górne i dolne limity lub inne opcje, które dotyczą stóp procentowych obowiązujących w różnych okresach, w łańcuchach niezależnych opcji dotyczących różnych okresów (górne i dolne limity);
 - c) przekształcają opcje lub warranty na swapy stałych stóp procentowych przechodzących w zmienne stopy procentowe w opcje lub warranty na pozycję swapu o stałej stopie procentowej;
 - d) traktują opcje lub warranty dotyczące więcej niż jednego instrumentu bazowego spośród tych opisanych w art. 5 ust. 3 jak koszyki opcji lub warrantów, w ramach których każda opcja posiada jeden określony instrument bazowy.

Artykuł 2

Warunki stosowania metody uproszczonej

Instytucje, które nabywają wyłącznie opcje i warranty, mogą stosować tylko metodę uproszczoną.

Artykuł 3

Ustalenie wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z metodą uproszczoną

1. Instytucje stosujące metodę uproszczoną ustalają swoje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu innego niż ryzyko delta ryzyka związanego z opcjami lub gwarancjami kupna i sprzedaży na poziomie odpowiadającym zeru lub różnicy między następującymi wartościami, jeżeli jest wyższa od zera:
 - a) kwota brutto opisana w ust. 2–5;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- b) ważona ryzykiem kwota ekwiwalentu delta, którą oblicza się, mnożąc wartość rynkową instrumentu bazowego przez wartość współczynnika delta, a następnie przez wysokość jednego z następujących wskaźników korygujących:
- w odniesieniu do określonego i ogólnego ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje lub ryzyka stopy procentowej, wskaźnika określonego zgodnie z częścią trzecią tytułu IV rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - w odniesieniu do ryzyka cen towarów, wskaźnika określonego zgodnie z częścią trzecią tytułu IV rozdział 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz
 - w odniesieniu do ryzyka walutowego, wskaźnika określonego zgodnie z częścią trzecią tytułu IV rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
2. W przypadku opcji i warrantów należących do jednej z następujących dwóch kategorii kwotę brutto, o której mowa w ust. 1, ustala się zgodnie z przepisami ust. 3–4:
- jeżeli nabywcy przysługuje bezwarunkowe prawo do nabycia składnika aktywów bazowych po wcześniej ustalonej cenie w dniu wygaśnięcia lub w dowolnym terminie przed dniem wygaśnięcia, oraz jeżeli sprzedawca jest zobowiązany do spełnienia żądania nabywcy („proste opcje lub gwarancje kupna”);
 - jeżeli nabywcy przysługuje bezwarunkowe prawo do sprzedaży składnika aktywów bazowych w sposób opisany w lit. a) („proste opcje lub gwarancje sprzedaży”).
3. Wysokość kwoty brutto, o której mowa w ust. 1, oblicza się, mnożąc maksymalną wartość odpowiadającą kwocie od zera do wartości rynkowej składnika aktywów bazowych przez sumę wymogów w zakresie szczególnego i ogólnego ryzyka rynkowego funduszy własnych wyznaczonych dla instrumentu bazowego i odejmując kwotę zysku, o ile występuje, uzyskaną dzięki natychmiastowemu wykonaniu opcji („wysoka wartość wewnętrzna”), o ile spełniono jeden z następujących warunków:
- opcja lub warrant obejmuje prawo do sprzedaży składnika aktywów bazowych („długa opcja sprzedaży”) oraz jest powiązana z udziałami w składniku aktywów bazowych („pozycja długa w instrumencie bazowym”);
 - opcja lub warrant obejmuje prawo do nabycia składnika aktywów bazowych („długa opcja kupna”) oraz jest powiązana z obietnicą sprzedaży udziałów w instrumencie bazowym („pozycja krótka w składniku aktywów bazowych”).
4. Jeżeli opcja lub warrant obejmuje prawo do nabycia składnika aktywów bazowych („długa opcja kupna”) lub prawo do sprzedaży składnika aktywów bazowych („długa opcja sprzedaży”), kwota brutto, o której mowa w ust. 1, odpowiada niższej z następujących dwóch:
- wartości rynkowej składnika aktywów bazowych pomnożonej przez sumę określonych i ogólnych rynkowych wymogów w zakresie funduszy własnych wyznaczonych dla składnika aktywów bazowych;
 - wartości pozycji wyliczonej za pomocą metodą wyceny według wartości rynkowej lub metodą wyceny według modelu, zgodnie z art. 104 ust. 2 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 („wartość rynkowa opcji lub warrantu”).
5. W przypadku wszystkich rodzajów opcji lub warrantów, które nie wykazują właściwości opisanych w ust. 2, kwota brutto, o której mowa w ust. 1, odpowiada wartości rynkowej danej opcji lub warrantu.

Artykuł 4

Ogólne informacje na temat sposobu ustalania wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z metodą delta plus

1. Jeżeli instytucje zdecydują się stosować metodę delta plus w odniesieniu do opcji i warrantu, których współczynniki gamma są stałą funkcją ceny instrumentu bazowego i których współczynniki vega są stałą funkcją implikowanej zmienności („stałe opcje i warranty”), wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z opcjami lub warrantami innego niż ryzyko delta oblicza się jako sumę następujących wymogów:
- wymogów w zakresie funduszy własnych ustanowionych w odniesieniu do częściowych instrumentów pochodnych delta odnoszących się do ceny instrumentów bazowych, które w przypadku opcji lub warrantów na obligacje odpowiadają wymogom ustanowionym w odniesieniu do częściowych instrumentów pochodnych delta odnoszących się do rentowności do wykupu obligacji uprzywilejowanej, a w przypadku opcji swapowych — wymogom ustanowionym w odniesieniu do częściowych instrumentów pochodnych delta odnoszących się do stopy swapu;
 - wymogu ustanowionego w odniesieniu do pierwszego częściowego instrumentu pochodnego wartości opcji lub warrantów w odniesieniu do implikowanej zmienności.
2. Implikowaną zmienność postrzega się jako wartość zmienności w formule cenowej opcji lub warrantu, dla której — przy ustalonym modelu wyceny i przy stałym poziomie wszystkich innych możliwych do zmierzenia parametrów cenowych — teoretyczna cena opcji lub warrantu stanowi równowartość jej wartości rynkowej, przy czym „wartość rynkową” definiuje się zgodnie z przepisami art. 3 ust. 4.

3. Wymogi w zakresie funduszy własnych obowiązujących w odniesieniu do innego niż ryzyko delta ryzyka związanego z opcjami i warrantami, które nie mają ciągłego charakteru, oblicza się w następujący sposób:
- jeżeli opcje lub warranty zostały nabyte, wymogi w zakresie funduszy własnych odpowiadają zeru lub różnicy między następującymi wartościami, jeżeli jest wyższa od zera:
 - wartością rynkową opcji lub warrantu w rozumieniu art. 3 ust. 4;
 - ważoną ryzykiem kwotą ekwiwalentu delta w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b);
 - jeżeli opcje lub warranty zostały sprzedane, wymogi w zakresie funduszy własnych odpowiadają zeru lub różnicy między następującymi kwotami, jeżeli jest wyższa od zera:
 - wartością rynkową składnika aktywów bazowych, która odpowiada maksymalnej możliwej kwocie płatności w dniu wygaśnięcia, jeżeli została ona określona w umowie, lub wartości rynkowej składnika aktywów bazowych lub efektywnej wartości referencyjnej, jeżeli możliwa kwota płatności nie została określona w umowie;
 - ważoną ryzykiem kwotą ekwiwalentu delta w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b).
4. Wartość współczynników gamma i vega wykorzystywanych w obliczeniach wymogów w zakresie funduszy własnych oblicza się zgodnie z odpowiednim modelem wyceny, o którym mowa w art. 329 ust. 1, art. 352 ust. 1 i art. 358 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. W przypadku braku możliwości obliczenia wartości współczynnika gamma lub vega zgodnie z postanowieniami tego ustępu, wysokość wymogu kapitałowego z tytułu ryzyka innego niż ryzyko delta oblicza się zgodnie z przepisami ust. 3.

Artykuł 5

Ustalanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka gamma zgodnie z metodą delta plus

- Do celów art. 4 ust. 1 lit. a) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka gamma oblicza się zgodnie z procedurą składającą się z następujących etapów:
 - w odniesieniu do każdej opcji lub warrantu oblicza się wpływ współczynników gamma;
 - wpływ współczynników gamma poszczególnych opcji lub warrantów, które odnoszą się do tego samego rodzaju odrębnego instrumentu bazowego, jest sumowany;
 - wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka gamma odpowiadają bezwzględnej wartości sumy wszystkich ujemnych wartości wynikających z etapu b). Dodatkowo wartości wynikające z etapu b) są pomijane.
- Do celów etapu opisanego w ust. 1 lit. a) wpływ współczynników gamma oblicza się zgodnie ze wzorem opisanym w załączniku I.
- Do celów etapu opisanego w ust. 1 lit. b) za rodzaj odrębnego instrumentu bazowego uznaje się:
 - w przypadku stóp procentowych w tej samej walucie: każdy przedział zapadalności wskazany w tabeli 2 w art. 339 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - w przypadku akcji i indeksów giełdowych: każdy rynek wskazany w przepisach opracowywanych zgodnie z art. 341 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - w przypadku walut obcych i złota: każdą parę walut i złoto;
 - w przypadku towarów: towary uznane za identyczne zgodnie z art. 357 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 6

Ustalanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega zgodnie z metodą delta plus

Do celów art. 4 ust. 1 lit. b) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega oblicza się zgodnie z procedurą składającą się z następujących etapów:

- w odniesieniu do każdej opcji ustala się wartość współczynnika vega;
- w odniesieniu do każdej opcji oblicza się implikowaną zmienność przy założeniu, że przyczyni się ona do przesunięcia wartości o +/- 25 %, przy czym definicja implikowanej zmienności odpowiada definicji przedstawionej w art. 4 ust. 2;

- c) w odniesieniu do każdej opcji wartość współczynnika vega wynikającą z etapu opisanego w lit. a) mnoży się przez założoną wartość przesunięcia implikowanej zmienności wyliczoną w lit. b);
- d) w odniesieniu do każdego rodzaju odrębnego instrumentu bazowego w rozumieniu art. 5 ust. 3 sumuje się wartości wynikające z etapu opisanego w lit. c);
- e) suma wartości bezwzględnych wynikających z etapu opisanego w lit. d) daje łączny wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega.

Artykuł 7

Warunki stosowania metody opierającej się na scenariuszu

Instytucje mogą stosować metodę opierającą się na scenariuszu, jeżeli spełniły wszystkie poniższe wymagania:

- a) utworzyły jednostkę do spraw kontroli ryzyka, która monitoruje ryzyko związane z portfelem opcji instytucji i przekazuje odpowiednie rezultaty kierownictwu;
- b) przekazały właściwym organom informacje o wcześniej ustalonym zakresie ekspozycji, które mają zostać objęte przedmiotową metodą w sposób spójny w długim okresie;
- c) uwzględniają wyniki uzyskane dzięki zastosowaniu metody opierającej się na scenariuszu w sprawozdaniach wewnętrznych przekazywanych kadrze kierowniczej wyższego szczebla instytucji.

Do celów lit. c) instytucje wskazują konkretne pozycje, które będą objęte podejściem opartym na scenariuszu, w tym rodzaj produktu lub odpowiednią jednostkę i portfel, specyficzną metodę zarządzania ryzykiem stosowaną w odniesieniu do takich pozycji i specjalną aplikację IT do ich obsługi, a także uzasadnienie przydzielenia do tych pozycji metody opierającej się na scenariuszu w porównaniu z pozycjami przydzielonymi do pozostałych metod.

Artykuł 8

Definicja matrycy scenariusza przewidzianej w podejściu opierającym się na scenariuszu

1. Dla każdego rodzaju odrębnego instrumentu bazowego, o którym mowa w art. 5 ust. 3 instytucja sporządza matrycę scenariusza zawierającą zestaw scenariuszy.
2. Pierwszy wymiar matrycy scenariusza obejmuje zmiany cen w instrumentach bazowych skutkujące podwyższeniem lub obniżeniem ich aktualnej wartości. Zakres tych zmian obejmuje:
 - a) w przypadku opcji lub warrantów na stopy procentowe, zwiększenie/zmniejszenie założonych stóp procentowych wskazanych w kolumnie 5 tabeli 2 w art. 339 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - b) w przypadku opcji i warrantów na akcje lub indeksy akcyjne, zwiększenie/zmniejszenie wskaźnika korygującego przewidzianego w art. 343 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) w przypadku opcji lub warrantów walutowych i na złoto, zwiększenie/zmniejszenie wskaźnika korygującego określonego w art. 351 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub, w stosownych przypadkach, zwiększenie/zmniejszenie wskaźnika korygującego określonego w art. 354 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - d) w przypadku opcji (warrantów) towarowych, zwiększenie/zmniejszenie wskaźnika korygującego określonego w art. 360 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
3. Scenariusze zmiany cen w instrumencie bazowym opracowuje się na bazie siatki składającej się co najmniej z siedmiu punktów, która uwzględnia wyniki bieżących obserwacji i umożliwia podzielenie zakresu, o którym mowa w ust. 2, na równe części.
4. Drugi wymiar matrycy scenariusza definiuje się w oparciu o zmiany zmienności. Zakres zmian poziomu zmienności utrzymuje się w granicach $\pm 25\%$ implikowanej zmienności, przy czym definicja implikowanej zmienności odpowiada definicji przedstawionej w art. 4 ust. 2. Zakres ten dzieli się na równe części na siatce składającej się co najmniej z trzech punktów, które uwzględniają punkt zakładający wprowadzenie zmiany o 0 %.
5. Matryca scenariusza obejmuje wszelkie możliwe kombinacje punktów, o których mowa w ust. 3 i 4. Każda kombinacja stanowi jeden scenariusz.

Artykuł 9

Ustalanie wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z metodą opierającą się na scenariuszu

Zgodnie z metodą opierającą się na scenariuszu wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z opcjami i warrantami innego niż ryzyko delta oblicza się zgodnie z procedurą składającą się z następujących etapów:

- a) w odniesieniu do każdej indywidualnej opcji lub warrantu stosuje się wszystkie scenariusze, o których mowa w art. 8, w celu obliczenia symulowanej straty lub zysku netto dla każdego scenariusza. Wspomnianą symulację przeprowadza się, korzystając z pełnych modeli aktualizacji wyceny, poprzez symulację zmiany cen dzięki stosowaniu modeli wyceny bez korzystania z lokalnych przybliżeń tych modeli;
- b) w odniesieniu do każdego rodzaju odrębnego instrumentu bazowego, o którym mowa w art. 5 ust. 3, agreguje się wartości obliczone zgodnie z lit. a), które odnoszą się do poszczególnych scenariuszy;
- c) w odniesieniu do każdego rodzaju odrębnego instrumentu bazowego, o którym mowa w art. 5 ust. 3, obliczenia w ramach „odpowiedniego scenariusza” przeprowadza się w taki sam sposób jak obliczenia w przypadku scenariusza, w ramach którego wartości uzyskane na etapie b) prowadzą do powstania największych strat lub najniższych zysków, jeżeli nie doszło do strat;
- d) w odniesieniu do każdego rodzaju odrębnego instrumentu bazowego, o którym mowa w art. 5 ust. 3, wymogi w zakresie funduszy własnych oblicza się zgodnie ze wzorem opisanym w załączniku II;
- e) łączny wymóg w zakresie funduszy własnych w przypadku ryzyka związanego z opcjami lub warrantami innego niż ryzyko delta stanowi sumę wymogów w zakresie funduszy własnych obliczonych zgodnie z lit. d) dla wszystkich rodzajów odrębnych instrumentów bazowych, o których mowa w art. 5 ust. 3.

Artykuł 10

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 marca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wzór stosowany do celów art. 5 ust. 2

Wzór stosowany do celów art. 5 ust. 2:

$$\text{wpływ gamma} = \Delta \times \text{współczynnik gamma} \times VU^2$$

gdzie VU:

- a) w przypadku opcji lub warrantów na stopy procentowe lub obligacje odpowiada zakładanej zmianie dochodu wskazanej w kolumnie 5 tabeli 2 w art. 339 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) w przypadku opcji lub warrantów na akcje i indeksów akcyjnych odpowiada wartości rynkowej instrumentu bazowego pomnożonej przez wskaźnik korygujący określony w art. 343 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) w przypadku opcji lub warrantów walutowych i na złoto odpowiada wartości rynkowej instrumentu bazowego obliczonej w walucie sprawozdawczej i pomnożonej przez wskaźnik korygujący określony w art. 351 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub — w stosownych przypadkach — przez współczynnik korygujący określony w art. 354 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- d) w przypadku opcji lub warrantów na towary odpowiada wartości rynkowej instrumentu bazowego pomnożonej przez wskaźnik korygujący określony w art. 360 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

ZAŁĄCZNIK II

Wzór stosowany do celów art. 9 lit. d)

Wzór stosowany do celów art. 9 lit. d):

$$\text{wymóg w zakresie funduszy własnych} = - \min (0, PC-DE)$$

gdzie:

- a) PC („zmiana ceny”) stanowi sumę zmian ceny opcji związanych z tym samym odrębnym rodzajem instrumentu bazowego w rozumieniu art. 5 ust. 3 (znak minus dla strat i znak plus dla zysków) zgodnie z odpowiednim scenariuszem określonym w art. 8 ust. 2 lit. c);
- b) DE oznacza „wpływ delta” obliczony w następujący sposób:

$$DE = ADEV \times PPCU$$

gdzie:

- (i) ADEV („zagregowana wartość ekwiwalentu delta”) oznacza sumę ujemnych i dodatnich współczynników delta pomnożoną przez wartość rynkową instrumentu bazowego będącego przedmiotem umowy, którego opcje są powiązane z tym samym odrębnym rodzajem instrumentu bazowego w rozumieniu art. 5 ust. 3;
- (ii) PPCU („procentowa zmiana ceny instrumentu bazowego”) stanowi odsetek zmiany ceny instrumentu bazowego w rozumieniu art. 5 ust. 3 zgodnie z odpowiednim scenariuszem określonym w art. 8 ust. 2 lit. c).